

Als dit huis straks overstroomt

waar ga jij heen dan?

Tiamo Pastoor

Als dit huis straks overstroomt

Tiamo Pastoor

*The choice may have been mistaken,
the choosing was not.*

COLOFON

Copyright © 2022 Tiamo Pastoor
Auteur: Tiamo Pastoor

Omslagontwerp: Tiamo Pastoor
Illustraties: Tiamo Pastoor
Vormgeving binnenwerk: Tiamo Pastoor
Druk: MijnBestseller.nl

Jongerenroman (Thriller/Psychologisch/Mysterie/Weetikveel)
ISBN 9789403670911
NUR 301

Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd, door middel van druk, fotokopieën, geautomatiseerde gegevensbestanden of op welke andere wijze ook zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

nietdathetuitmaakt.nl
rodepanda.com
tiamo@rodepanda.com

Mevrouw
Medelijden

🔴🔴🔴 Breaking news! 🔴🔴🔴

Experts bevestigen een "bijna 100% kans" dat dijken en rivieren de verhoogde zeespiegel niet kunnen houden¹. Iedereen langs het water moet verhuizen, al dat land verdwijnt voorgoed.

Wanneer wordt men wakker?! We moeten NU alle uitstoot stopzetten en overschakelen op 100% groene energie!

👍 Like   🗨 Dislike   🚩 Report

🕒 22 Aug 2030

FabeltjesKrantNL

Flikker toch een eind op joh met je fabeltjes 🗨🗨

Jan van Dunden

Oh, dus jij gebruikt geen elektriciteit? Jij hebt geen verwarming? Volgens mij verdien je nog steeds bakken met geld met dit account. Waarom ga *jij* niet nieuwe dijken betalen trut.

DeReageerBeer

Fijn om te lezen in de comments dat sommige mensen nog wél zelf nadenken! ❤️❤️❤️

G. Garcia

Gerapporteerd. Je zaait alleen maar angst, ik moet ook mijn kinderen beschermen.

MaartjeVWO

Waarom leren ze dit niet op school???(☹️☹️) Wij jongeren moeten allemaal met deze shit gaan leven!

Hadrian V.

val dood. ik weet waar je woont. nog zon post en je gaat eraan.

H1 – Maria

AI TWEE WEKEN veertig graden! 🌊

Het nieuwe schooljaar begint morgen, maar in deze omstandigheden kan je toch geen lesgeven? Wie stemt voor "hittevrij"?! 👍

Mevrouw Medelijden

👍 Like   🗑️ Dislike   🚩 Report

🕒 23 Aug 2030

Het zal niet lang meer duren voordat de adem opraakt. De begane grond is verslonden door het water. De eerste verdieping zal snel volgen. Moeder roept iets. Ik weet niet waar ze is, ook al zwom ze net nog naast me, en had ik haar arm vast. Iemand klopt agressief op de deur, dan op de muur, dan overal.

Moeder roept iets? Onder water? En ineens is ze weg? En mensen kloppen op de deur tijdens een overstroming?

Oké, ik wéét dat ik droom. Maar ik kan het niet stoppen. Je wilt niet denken aan een paarse olifant, je denkt aan een paarse olifant. Je wilt niet blijven hangen in een gênante herinnering, je blijft hangen in die gedachte. Zie je, nu zijn we nog steeds bezig, ook al wilden we stoppen. En nu zijn we nog langer bezig. En je blijft er maar aan denken, want –

Ik schrik wakker, zwemmend in mijn eigen zweet, maar dat was ook al zo toen ik in bed stapte.

Krijg ik nog adem? Ik krijg nog adem.

Is dat echt zo? Ja, dombo, anders was je allang flauwgevallen.

Ik check de vloer. Geen water. Ik snuif mijn neus. Geen rare geuren. Ik gooi mijn dunne deken af. Geen beesten in mijn bed.

Een pijnlijke steek dwingt mijn rug recht en mijn gezicht in een grimas. Altijd hetzelfde. Wakker worden en beseffen dat je nog leeft is steeds minder leuk. Gelukkig verdwijnt de pijn over de rest van de dag ... voor nu.

Ik strompel naar het raam en kijk omlaag op de stille, donkere straat. Niemand voor de deur. Geen Hadrian V. die weet

waar ik woon en me even komt vermoorden. Geen stroompje water. Droge, benauwde, zwemmende lucht van hier tot overal.

En dan heb ik al jarenlang één regel: als je niet kunt slapen, moet je uit het raam staren.

Ik kan mezelf wel vertellen dat er niks gaat gebeuren. Proberen de mogelijkheid van een volgende wereldoorlog uit mijn hoofd te zetten, of te denken aan een “fijne gelukkige herinnering” zoals mijn psycholoog wil, maar dat lukt toch niet. Na al die jaren weet ik wel beter.

Ik moet uit het raam kijken, de golven tegen het strand zien botsen en de bomen zien rillen van een zachte wind, terwijl de hele wereld stil is en iedereen binnen. Als ik vanuit mijn veilige slaapkamer alles kan overzien, kan ik misschien, op een goede avond, mezelf ook overtuigen dat alles oké is.

Maar zelfs dat is van me afgepakt na het laatste bericht dat ik heb gelezen. Het had ook niet veel langer goed kunnen gaan met de stijgende zeespiegel.

Ik weet nog goed hoe mijn moeder zes jaar geleden vol blijdschap uitriep dat we “aan het strand gingen wonen”. Het klonk als een paradijs, een eindeloze vakantie, en dat was het ergens ook. Het is mooi hier. Veel natuur, weinig mensen. Als ik hoor dat in Amsterdam weer iemand is neergestoken weet ik meteen dat er honderden kilometers tussen mij en die situatie liggen.

Ze zal het wel niet al te best opvatten dat we moeten verhuizen. Alsof we daar geld voor hebben. Ben benieuwd wanneer het doordringt, want iets laten doordringen is niet haar sterkste kant.

Zolang het bij onze zogenaamde “leiders” maar wel doordringt, want een dijk meters ophogen en verbreden is niet iets wat je op een zondagavond in je pyjama op de bank beslist. Eigenlijk zijn ze al te laat. We zijn allemaal te laat. Ik ben te laat. Als ik eerder was geboren was ik nu al volwassen geweest, en dan had ik, weet ik veel, de oplossing voor alle problemen kunnen uitvinden. Maar ik ben te laat! *Te laat! Ik –*

Stop. Zo mag ik niet denken van de psycholoog.

Ach, door al dat gedoe ben ik vergeten om je te vertellen waarom ik zwetend naar bed ging. Het is middernacht en de thermometer komt niet onder de dertig graden. Als ik de keuze heb tussen me kapot zweten op een muf matras of met mijn hoofd in de avondwind naar water staren, is de keuze snel gemaakt. Jammer dat slaap zogenaamd “essentieel” is.

Bleh, ik ben wel heel zichtbaar zo. Mijn raam staat aan de straatkant en het vage licht van mijn wekker verlicht mij van achteren. Iemand zou stiekem naar me kunnen kijken. Iemand zou in de bosjes kunnen zitten, of zelf óók uit hun slaapkamerraam kunnen staren, en dan zien ze mij.

Gelukkig kent niemand mij. Ik moet er niet aan denken dat iemand wist waar ik woonde, dat iemand ’s avonds mij bespioneert.

Iemand zoals Hadrian V. “Nog zo’n post en je gaat eraan.” Hij zou het toch niet echt menen? Dit is toch gewoon stoere praat? Online weet niemand ook maar iets over *Mevrouw Medelijden*, hoe kan deze persoon dan haar adres hebben?

Weet ze dit? Of is ze al lang geleden gestopt met het lezen van de reacties? Dat zou ik wel begrijpen. Jij ook toch?

Moet niemand haar waarschuwen? Haar beschermen? Ik zou het wel weten. Ik zou laf zijn, met de staart tussen mijn benen het account verwijderen. Dat risico lopen? Lekker nooit niet.

Maar zij niet. Ze gaat door, en dat moet ze ook blijven doen, want zonder haar waarschuwing had ik nu nog steeds naar de golven gekeken op zoek naar een dagje plezier, in plaats van een reddingsboei.

Bleh, al dat denken brengt me helemaal niks. Niet verrassend, ik weet het. Ik moet iets doen! Er moet iets gebeuren! Ik moet uitzoeken wie deze persoon is en haar waarschuwen. Dit kan je gewoon oplossen, Maria, je kunt dit.

Ik open mijn laptop en zoek het bericht terug. Ik scrol naar beneden door de reacties en –

Het bericht is weg.

Oh god. Straks ben ik de enige die deze doodsbedreiging heeft gelezen. Misschien is hij serieus geworden en besloot zijn sporen te wissen. Misschien ben ik straks de idioot die een moord kon

voorkomen maar in plaats daarvan uit een raam ging staren. Misschien heeft hij het al gedaan!

Mijn vingers vliegen naar mijn telefoon en typen een bekend nummer. Het is laat, dus ik laat de telefoon naar mijn gevoel minutenlang overgaan, totdat hij eindelijk wordt opgenomen.

“Maria?” De krakende stem verradt dat hij wakker is gebeld. “Is er iets? Een noodsituatie? Moet ik 112 bellen? Moet –”

“Nee, Mario, maar ik heb wel technische problemen.”

“Laat me raden: je computer is vastgelopen? Nogmaals, je moet niet zomaar alles downloaden van het internet!”

“Dat heb ik nooit gedaan! Ik weet niet hoe dat virus op mijn computer kwam.” Ik houd mezelf tegen voordat ik begin te schreeuwen.

Mario gaapt langdurig. “Sorry, sorry, stom van mij.” Straks geef ik hem slaaptekort. En dan, dan, botst hij tegen een boom bij het naar school fietsen. En dan is het mijn schuld! “Ik laat je weer slapen. Je bent een hele goede vriend,” zeg ik snel. En ik hoop dat hij mijn glimlach hoort door de telefoon, want ik meen het echt, en heb het idee dat ik het niet vaak genoeg laat weten.

“Ik ben nu toch al wakker. Stel je vraag maar.”

“Jij kan mensen hacken toch?”

“Nee, dat kan ik niet. Dat zeg ik alleen tegen meisjes om indruk te maken. Als ik alles zomaar kon hacken, zat ik nu ofwel bij de inlichtingendienst, ofwel in de gevangenis.”

“Doe niet zo stom. Jij kent trucjes. Zegt de naam Hadrian V. je iets?”

De lijn valt akelig stil. Ik hoor geschuifel, een diepe zucht, een kreun, het geluid van kabels die tegen elkaar aan klappen, en uiteindelijk: “Hij woont hier in de buurt, zegt z’n IP-adres. Er zijn meerdere accounts met die naam, maar de meeste zijn al lange tijd non-actief, behalve eentje. Kom op server, praat tegen me. Je gaat me toch niet vertellen dat jullie geen cache bijhouden? Of back-ups maken?”

Altijd leuk, hoe Mario praat over computers en data alsof het mensen zijn. Het duurt altijd even voordat ik doorheb dat hij het niet meer tegen mij heeft. Ooit ben ik twee weken boos geweest omdat ik dacht dat hij mij vertelde dat ik tergend traag was en

misschien moest inzien dat mijn tijd voorbij was. Toen kocht hij een nieuwe mobiel.

“Ha!” Zijn stem knalt zo hard door de speaker dat ik stijf rechtop schiet. “Zie je wel. Hij heeft de grote fout gemaakt om zich in te schrijven voor allerlei datingsites, zelfs de ... minder goed beveiligde. Hopeloos voor de liefde.”

“Ja ja, bespaar me je poëzie. Wat heb je?”

“Eens kijken. Hij is een hondenmens. Hij houdt van gezellig op de bank knuffelen en een romantische film kijken – túúrlijk joh – en heeft een eigen bedrijfje. Iets met techniek en data, maar dat zegt letterlijk elke startup. Oh, en hij is hartstikke sportief en gespierd. Hij staat hier op een pixelige foto met een donkerrode honkbalknuppel over z’n schouder.”

De telefoon valt uit mijn handen. Ik sla meteen de laptop dicht en krijg mijn spieren niet meer aangestuurd om mijn mond te sluiten, nog minder om woorden te produceren.

“Hallo? Heb je me gehoord?” Mario zucht weer eens. “Ik hoop niet dat je een oogje op hem hebt, want hij ziet er een beetje intimiderend uit. En het is overduidelijk geen hondenmens.”

Mijn antwoord blijft uit.

Mijn maag wil uit elkaar barsten, mijn ogen kunnen niet meer scherpstellen. *Wat gebeurt er? Ken ik deze persoon?*

Ik weet niet precies wie Hadrian is ... maar afgaande op mijn plotse knallende koppijn is het zeker geen lieverdje.

H2 – Leon

From: Leon (leonroomen@mailveel.nl)

To: (... 12 ontvangers ...)

🕒 07 Feb 2027

Hey iedereen,

Bij deze zijn jullie uitgenodigd voor een speciale avond bij mij thuis, **17 Februari** om **8 uur**. Wat we gaan doen is een verrassing! Maar breng je beste humeur en misschien wat voedsel.

Groetjes, Leon

👤 Dit bericht heeft nog geen reacties. [Stuur een reminder?](#) 📧

Je denkt nu waarschijnlijk dat ik gek ben, maar toen ik vanavond naar huis fietste door een aangename zomerse bries, en overal om mij heen mensen zag lachen en spelen, en een prachtig bloemenveld passeerde waardoor konijnen vrolijk hupsten, nou, daar moest ik effe een nummer over schrijven hoor.

En daarom is het inmiddels middernacht, maar lig ik niet in bed. Het idee van liedjes schrijven is altijd erg leuk, maar de uitvoering is lastiger, want de akkoorden klinken nooit zo geweldig als in je hoofd. En als je al een uur lang probeert een melodie af te maken, begint hij vanzelf saai en cliché te klinken. Alsof je hem al duizend keer eerder hebt gehoord. Wat, in zekere zin, ook waar is natuurlijk.

Zweetdruppels vallen van mijn hoofd op een papier met tientallen doorgekraste zinnen. Als ik nog meer kledingstukken had om uit te doen, had ik het gedaan. Ik smijt mijn pen naar de andere kant van de kamer en leun voorover, waarmee ik per ongeluk twintig toetsen aansla die in ieder geval niet samenklinken.

Misschien niet vandaag dan. Maar ooit ga ik dit prachtige nummer schrijven – morgen nog een keer proberen.

Ik check mijn telefoon. Weer geen reactie op mijn berichtjes. Waarom probeer ik het nog? Niemand heeft zin in mijn lange

verhalen. Ik ben te raar. Ze begrijpen me niet, dat is na al die jaren wel duidelijk. De boodschap komt binnen hoor. En blijkbaar verandert dat beeld nóóit meer.

Ik bekijk het bovenste gesprek. Het laatste bericht is van een week geleden. Ik leg iets uit over muziektheorie. Geen reactie. Ik begrijp hen niet. Dit is toch super interessant?

Een windvlaag geeft me effe pauze van de hitte. Ons huis heeft de meest luxe airconditioning die je kan bedenken. Maar vanavond wilde ik blijkbaar alles open – ramen, gordijnen, deuren, mijn hart. Het voelt na al die weken verkeerd om mezelf op te sluiten.

Ik kijk door het raam richting een doffe maan aan de heldere hemel, hopend op inspiratie uit het universum. In plaats daarvan dwalen mijn ogen omlaag naar een huis in de verte waarvan één raam licht geeft.

Een meisje van ongeveer mijn leeftijd tekent een silhouet in het licht. Het voelt als zo'n romantisch moment in een film, waarop twee geliefden op magische wijze een unieke ontmoeting hebben. Zou dat niet leuk zijn? Oh, wat zou het toch mooi zijn als ik nu zou gaan zingen, en dan zou zij het horen en verliefd op me worden, en dan leven we lang en gelukkig.

Maar ik doe het niet, want mijn vertrouwen in mijn muzikale kwaliteiten heeft net al een optater gekregen, daar hoeft er niet eentje bij. Maar ooit – ooit ga ik die fantasie waarmaken.

Het silhouet beweegt en toont nu haar gezicht van de voorkant. Is ... is dat Maria? Ik struikel over mijn keyboardstandaard om dichterbij het raam te komen. Ja, dat is ze! Zij is ook wakker op rare tijdstippen! We hebben zoveel met elkaar gemeen!

Ik weet eigenlijk niet waar mijn blijdschap vandaan komt. Maria is wel de laatste persoon die blij zou zijn om mij te zien. We hebben elkaar niet meer gesproken sinds die vreselijke avond in de brugklas. En dat is haar goed recht, want ik was haar beste vriend en heb haar laten vallen als een baksteen verzwaard met nog meer bakstenen.

Als ze hier nu was, had ze commentaar geleverd op die vergelijking. Dingen die zwaarder zijn vallen niet sneller, dombo!

Basic natuurkunde. Ik hoor het haar zo zeggen. Ik zou willen dat ze hier stond om het te zeggen.

Ik mis haar.

Ik val op bed, maar wel zodanig dat ik door het raam kan blijven kijken. Zal ik haar roepen? Snel naar beneden rennen, over straat, tot ze mij ziet? Ze moest eens weten. Weten hoeveel nachten ik heb gedroomd over manieren om weer met haar in contact te komen.

Vrijdagavond laat, ik ben nog op school omdat ik iets vergeten ben, en toevallig is zij daar ook. We staan samen voor het klaslokaal waar onze spullen liggen, de hele school is leeg en stil, het moment is slechts voor ons tweeën. En dan breek ik het open. Ik zeg hoeveel het me spijt, dat ik veranderd ben, of ik alseblieft weer in haar leven mag.

En zij lacht, knuffelt me en zegt dat het allemaal oké is. We raken aan de praat, we blijven aan de praat, we fietsen samen naar huis, ik blijf de hele avond bij haar om onze vriendschap weer nieuw leven in te blazen.

Vriendschap? Meer dan vriendschap natuurlijk! Dat verandert na de brugklas. Meisjes krijgen borsten, jongens krijgen ... ik weet effe niks, een baard? Is dat sexy? Ik voel aan mijn kin en durf dit toch geen baard te noemen.

Hoe dan ook, zij bekent dat ze me eigenlijk wel leuk is gaan vinden, en ik zeg hetzelfde, en voor ik het weet slapen we samen.

Maar ja, dat is natuurlijk allemaal niet gebeurd.

Het gevoel van samen willen zijn is overweldigend. Alsof elke nacht in mijn eentje een verspilling is, een stap wég van elke droom. Alsof elk uur zonder aanraking verkeerd is besteed. Zelfs al gaat alles goed in mijn leven, stap je altijd met het verkeerde been in bed.

Ik kan de stemmen al horen. Tja, daar hebben we Leon. Hij *hád* al jarenlang met iemand samen kunnen slapen, maar in plaats daarvan koos hij ervoor al die jaren te verspillen, de loser! En straks is hij veertig en dan wil niemand hem meer!

Dat gevoel dwingt me tot haast, elke dag opnieuw, nu meer dan ooit. Ik sta op. Ik grijp het raamvenster. Als ik hard schreeuw, moet ze me horen.

Maar ik doe het niet. Ik doe – het – weer – niet.

Ooit. Ooit ben ik een muzikant, rijk en beroemd. En op de een of andere manier ook sterk en knap en gespierd, ook al sport ik nu helemaal niet. En dan gaat dat allemaal vanzelf. Dan gebeurt dat allemaal wel. Want dan heb ik een *baard*, yeah.

Wacht, jij denkt nu natuurlijk dat ik een stalker ben, hè? Nou, nee, en ik kan het bewijzen. In al die jaren heb ik *nooit* Maria online opgezocht, of haar bespioneerd, of wat dan ook. Ik ben doorgestaan met leven. Alles zit in mijn hoofd.

Inspiratie overvalt me, zoals altijd, alsof een bom inslaat in je hersenen en je huidige gedachtegang uitwist om plaats te maken voor iets nieuws. Mijn laptop staat nog open van mijn zoektocht naar betere akkoordenschema's. Ik typ het adres van mijn persoonlijke blog.

Laatst kon ik mijn duizendste bericht vieren! In mijn eentje, natuurlijk, want niemand anders weet dat het bestaat. Het staat op privé.

En zelfs dan doe ik alles anoniem, want je weet maar nooit. Dat geldt voor het hele internet. Ik heb van jonges af aan schuilnamen gebruikt, en daar ben ik mezelf dankbaar voor. Niemand weet dat het *extreem* valse refrein dat ik ooit opnam en toen viraal ging van mij komt.

Bovendien is mijn vader de burgemeester van dit dorpje hier. Toen ik laatst een essay voor school schreef over infrastructuur wilde hij het per se nalezen om zeker te zijn dat ik zijn beleid niet afkraakte.

Nou, pa, het enige effect daarvan is dat ik nu *in het geheim* je beleid afkraak. En dat, beste lezer, is dus hoe je niet moet opvoeden.

Maar ooit gaat dit blog openbaar en start mijn openbare verzet.

Ik begin een nieuw bericht en typ sneller dan mijn gedachten kunnen bijhouden. Over mijn “ontmoeting” met het meisje voor het raam – dat klinkt toch sensationeler dan “hé ik zag toevallig iemand”. Over dat school weer begint en mijn flinke frustratie dat ik daar al mijn tijd aan moet verspillen. Maar vooral over

mijn dromen, alle dingen die ik nog wil doen. Over de prachtige toekomst in mijn hoofd.

Een toekomst die ik niet laat verstoren door al die mensen die beweren dat de wereld vergaat en dat ik allemaal privileges zou moeten opgeven om het te redden.

H3 – Maria

Mevrouw
Medelijden

Ik wens alle scholieren vandaag heel veel succes op hun zweterige school! Lekker stilzitten en niks zinvol leren! 🤖

Wat advies: neem een ventilator mee en word kwaad op je docenten dat ze moeten praten over klimaatverandering.

Like

Dislike

Report

🕒 24 Aug 2030

“Schat, leg die telefoon weg en ga naar school.” Mijn moeder gooit een grote bos fiets sleutels op mijn bureau om nogmaals duidelijk te maken dat ze me niet gaat brengen.

“Ik ga niet.” Ik kruis mijn armen en stamp om mijn zin kracht bij te zetten. Maar deze poging tot intimidatie voelt meer als een peuter die haar zin niet krijgt, dus ik laat mezelf weer in bed vallen.

“Het is niet optioneel.” Twee seconden later zoekt iets langs mijn oren en liggen de sleutels op mijn buik.

“Het is gevaarlijk om in deze hitte te bewegen!” Beelden van auto's die me aanrijden, verblind door een schittering op het wegdek, vergezellen de uitspraak. *Aangereden worden is nog altijd waarschijnlijker dan dat mijn slaapkamerplafond instort.*

“Je bent jong, je bent fit, en als je eerder was opgestaan had je langzaam kunnen fietsen.” Moeder loopt de kamer uit alsof dit einde discussie was, ik ben overvallen door haar morele superioriteit en geen andere keuze heb dan naar school racen.

Ik ben niet fit. Ik wist niet dat het horen van een datingprofiel, dat ik niet eens kan plaatsen, mijn lichaam zo overhoop kon halen. Maar dat zal moeder al helemaal niet begrijpen. “Dus als ik minder goed voor mijn gezondheid zou zorgen, mocht ik wel thuisblijven?”

“Nee, dan had je nu naar het ziekenhuis mogen fietsen voor extra onderzoek.”

Ik snuif. De droge lucht doet pijn aan mijn neus en zelfs stilliggen op een muf matras laat het zweet uitbreken. “Je kunt me nergens toe dwingen.”

Het is even stil. Mijn ogen zijn gesloten, maar ik weet zeker dat mijn moeder nog steeds in de kamer staat. Dan hoor ik een beltoon overgaan.

“Ja, goedemorgen, met Gabriela Garcia. Ik zou graag een onderzoek aanvragen voor mijn dochter.” *Wat heeft ze nou weer bedacht? Kan ze nou nooit eens normaal doen?*

“Och, zo’n buikpijn heeft ze, ik denk dat we dat hele ... vervelende en invasieve onderzoek moeten doen. Ja, een gastroscopie, die bedoel –”

Mijn hand ligt al op de telefoon en trekt hem uit haar hand.

“Wat is er mis met jou?” De woorden hebben mijn moeders oren al bereikt voordat ik ze terug kan nemen. Sorry mam, als ik eenmaal op gang ben kan ik niet stoppen. “Welke ouder regelt er nou voor de grap een of ander vreselijk medisch onderzoek? Waarom kan je niet gewoon zeggen: *wat vervelend schat, hier, ik heb ijsjes gekocht? Zoals een normale ouder?*”

Mijn hartslag verdubbelt terwijl ik wacht op een reactie. Aan haar uiterlijk kan je nooit iets zien, dat is weer perfect verzorgd, met kleurrijke kleding en flitsende make-up. Je weet nooit wat je krijgt van haar. Ofwel een koude en berekenende analyse, ofwel een emotionele preek over alle fouten uit mijn hele jeugd.

“We hebben geen geld voor ijsjes en je bent niet ziek.” Top. Optie één dus. “School is het belangrijkste van je hele leven. Later zal je dat begrijpen en me daarvoor dankbaar zijn.”

“Niet als ik vandaag dood neerval,” mompel ik. Moeder zal het niet hebben gehoord, maar kan het wel raden.

Dood. *De bedreiging van Mevrouw Medelijden!* Ik sla de krant open en blader er snel doorheen. *Geen bericht van een moord of inbraak. Bleh, wel de mededeling dat de gratis waterpompen in het dorp allemaal niet meer werken.*

Fiets sleutels in mijn hand loop ik naar de keuken. Ik vul alle drie mijn drinkflessen, want water is belangrijk voor overleven, en je weet nooit wanneer iets gaat lekken, of dat je ineens uitgedroogd bent, of dat een van je vrienden ineens in

levensnood verkeert omdat ze is uitgedroogd, of dat ze bij lichamelijke opvoeding besluiten om nou juist vandaag de piepjestest te doen.

De klok slaat acht uur en ik ben eigenlijk al te laat. Als ik nu de fiets op spring, ben ik ruim op tijd. Maar ik kan natuurlijk nog lang niet op de fiets zitten. Dat zou super dom zijn, wat denk je wel niet?

Terwijl ik controleer of de banden hard zijn, kijk ik of de ketting er stevig opzit. Het zadel zit op de juiste hoogte, het stuur draait lekker mee, en ik kan geen losse onderdelen vinden.

Als ik de oplader van mijn telefoon in mijn rugtas stop, schiet een angstaanjagend beeld door mijn hoofd. Die ene keer dat moeder de hele nacht haar vele apparaten in het stopcontact had gehouden en er een kortsluiting ontstond. Als vader niet toevallig laat was thuisgekomen, was het hele huis in de fik gevlogen. *Verdomme mam, regel dit soort dingen nou eens zelf.* Het lijkt alsof je er niks om geeft als alles kapotgaat en iedereen in gevaar is. Ik snap het gewoon niet.

Ik loop door de keuken en woonkamer om alles uit te schakelen, op te ruimen en weg te leggen wat problemen kan veroorzaken.

Kwart over acht. Eindelijk kan ik met gerust hart naar school fietsen, maar die rustige hartslag is van korte duur als mijn moeder op magische wijze achter mij verschijnt.

“Ben je nou nog niet weg? Je mist sowieso je eerste uur! En ga me niet weer voorliegen en zeggen dat je schooldag pas om negen uur begint.”

“Mam, ik zat nog in de brugklas en dacht dat het cool was. Dat is bijna zes jaar geleden.”

Zes jaar pas? Het voelt als zestig jaar. Zo lang sleep ik al elke ochtend mijn lichaam zinloos naar school. En inmiddels is de kans op een of andere nare ziekte vanwege ouderdom alleen maar groter geworden.

Mijn moeder tikt ongeduldig tegen de keukentafel. “Je hebt mijn vraag niet beantwoord.”

“Ik heb in al die jaren nooit gespijbeld. En dat weet je best, want je controleert elke avond al mijn resultaten op die online

omgeving.” En vervolgens sluit je de computer nooit af, hè? Dat moet ik altijd doen. En zo verspillen we elke dag bergen energie, dankjewel mam.

Ik hou het niet meer. De hitte, de constante ruzie, mijn ouders die soms hun hersenen lijken te verliezen. Ik leun tegen de voordeur en neem een paar keer diep adem, wat de droge kriebels in mijn keel en longen alleen maar verergerd.

“Ik logeer vanavond bij een vriendin. Je hoeft niet op mij te wachten.”

Ze lacht zo hard en onverwacht dat mijn lichaam toch weer strak staat. “Is dat je plan? Vluchten en ergens anders gaan wonen? Waar ga je heen dan?”

En als dit huis straks overstroomt, waar ga jij heen dan?

“Ik ga naar Delilah. Voor schoolingen.” Dat is geen leugen, denk ik vooral voor mijn eigen gemoedsrust. Ik kan daar vast iets verzinnen dat vaag gerelateerd is aan school. Misschien weet zij iets van Hadrian of Medelijden, ze doet altijd alsof ze veel verder is dan andere mensen.

Als ik op de fiets stap, lijken de straten te zwemmen. Het reflecterende zonlicht op de wegen, auto’s en ramen tekent gele stipjes en sterretjes door mijn hele zicht.

Mijn tempo vertraagt. Ik doe het liever niet, maar met één hand op het stuur en één hand boven mijn ogen, kan ik nog net een paar meter voor me uitkijken.

Mijn zonnebril zit altijd in mijn tas, maar dat is vooral voor noodsituaties waarin ik incognito door het leven wil. Als je net even met een leuke jongen zit te zoenen bijvoorbeeld en je ouders spontaan in de winkel daarnaast moeten zijn. *Hoewel dat sinds de brugklas ook nooit meer is gebeurd. Maar ik word helemaal niet lekker als met mijn zicht wordt geknoeid, dus laat maar zitten.*

Een vrachtwagen scheert op nog geen tien centimeter langs me. Twee fietsers bellen alsof hun leven ervan afhangt. Ik sta stil midden op het fietspad en ik had het niet eens door.

Opletten dombo! Je bent hier in een oorlogsgebied! Het is de hitte, het kan niet anders. Ik spring van mijn fiets en besluit de rest van de weg het voetpad te nemen.

Toen een vriendin van mijn moeder ooit in het ziekenhuis terecht kwam na een aanrijding, en daar anderhalve maand niet meer wegkwam, besloot ik alleen nog maar over de stoep te fietsen. Het heeft jaren geduurd, vol pesterige klasgenoten en boze voetgangers, om die gewoonte af te leren. Maar op dagen als deze wil ik hem graag terug.

Maar ja, zal je net zien dat iemand de controle over het stuur verliest en alsnog op het voetpad terechtkomt. Overkomt mij zeker weer. Ik zie het gesprek in de ziekenkamer al voor me. Mijn moeder die me streng aankijkt en zegt *“als je naar mij had geluisterd en gewoon over het fietspad was gegaan, was er niks gebeurd! Ik zei het toch!”*

Ik word omringd door mensen die verslagen onder een afdakje in de schaduw zitten. De ijscoke heeft een rij tot vier straten verder, maar lijkt vooral ijsklontjes te verkopen. Die gaan nooit een negatief woord zeggen over klimaatverandering.

Maar wat als het definitief opraakt? Te weinig water, te weinig eten, te weinig ruimte.

Ben ik menselijk genoeg om uit alle macht te vechten voor mijn vrienden en familie, en onmenselijk genoeg om daarvoor anderen onder de voet te lopen en eten te ontzeggen als het erop aan komt?

Ik durf niet eens verder te denken. Ik stop deze nachtmerrie altijd met de kleine hoop dat ik de keuze nooit hoeft te maken.

Nog steeds volledig in gedachten bereik ik iets na negen uur eindelijk mijn school. Heelhuids, mag ik wel toevoegen. Twee jongeren op een brommer die niet weten hoe je een ruime bocht neemt hadden me bijna overhoop gereden. Het is maar goed dat ik dit soort dingen niet aan anderen overlaat, want daar kan je zeker niet op vertrouwen.

Als ik de tijd check op mijn telefoon, verschijnt het bericht dat ik aan het lezen was voordat mijn moeder binnen denderde. Ik ben niet de enige die vindt dat dit allemaal idioot is. Deze *Mevrouw Medelijden* plaatst al sinds het begin van de zomer berichten over het klimaat, met allemaal bronnen, en wetenschappelijke onderbouwing, en logica.

Ik weet dat ik niet gek ben, maar waarom zien zo weinig mensen dat? Waarom zijn de eerste reacties op haar berichten altijd beledigingen en bedreigingen?

De hele avond heb ik vertwijfeld wakker gelegen. Moet ik de politie inlichten? Moet ik zelf contact zoeken met die Hadrian? Hoe vind ik hem? Kent hij me nog?

Of is dit weer mijn apocalyptische brein die in elke verkapte bedreiging een gruwelijk gevaar ziet? Straks sta ik bekend als die opgefokte meid die nooit eens chill kan zijn over dingen.

Eigenlijk zou ik Mevrouw Medelijden eens moeten bedanken. Misschien moet ik die eerste reactie zijn. Maar dat betekent dat ik een account moet aanmaken en persoonlijke gegevens weggeven, wat we dus lekker nooit niet gaan doen!

Eigenlijk wil ik gewoon weten wie erachter zit, al is het maar zodat ik iemand heb waarmee ik kan praten die mijn angsten begrijpt. En ik wil weten of ze nog leeft, want ze heeft sindsdien niks nieuws meer geplaatst.

De politie zal alles geheimhouden, stel ik mezelf gerust. Ik loop geen risico, ze zullen luisteren en helpen, daar zijn ze voor. Ja, na school ga ik naar de politie. Goed bezig, Maria, jij gaat iemand redden.

School heeft alle ramen en deuren wagenwijd opengezet en op het kleine grasveld voor de hoofdingang krijgen enkele klassen buiten les. Geweldig. Gaan ze me allemaal aan lopen staren terwijl ik de lange weg naar de ingang afleg.

Eenmaal binnen ruikt de hele school naar zweet, voedsel dat nog net niet wegloopt en een vage geur van verbranding.

In de verte loopt Mario fluitend door de gang. Hoort hij niet op dit moment les met mij te hebben?

In de brugklas dacht iedereen automatisch dat wij een stelletje waren, alleen maar omdat onze namen zoveel op elkaar lijken. Daardoor spraken we af om expres nooit met elkaar te worden gezien. Gelukkig zagen we even later in hoe stom dat was, want een schoolleven zonder Mario was voor mij een ramp geweest.

Als hij me ziet, sprint hij meteen in mijn richting. “Maria! Hoe wist jij dat het eerste uur uitviel?”

Ik sta direct stil. “Niet. Wat is er gebeurd?”

“Oh. Mevrouw Hulde was flauwgevallen. Zonnesteek ofzo.”

Was te verwachten. Ze is niet jong én niet fit. En dat geeft dan lichamelijke opvoeding. Ik pak Mario’s pols. Kletsnat van het zweet. Eerst duw ik een ijskoud flesje water in zijn hand. Dan pak ik een klein roze sieraad en gooi het om zijn pols.

Mario fronst. Ik merk dat zijn polsen een stuk groter zijn dan ik dacht. “Je zei laatst dat je mijn sieraden zo kleurrijk vond. Dus ik heb er eentje voor jou gemaakt. Maar hij past niet eens.”

Luid lachend knuffelt hij mij. Wel het laatste dat ik kan gebruiken in deze hitte, maar oké. “Ik geef hem wel aan mijn zusjes. Die zijn net zo lief als jij. Bedankt.”

Terwijl hij alles in zijn tas stopt, draai ik rond op mijn tenen op zoek naar anderen. “Dus ... wat doen we nu?”

“We spelen met z’n allen een spelletje in de kantine.”

“Niet weer dat ene kaartspel toch?” verzucht ik. “Ik kan niet bluffen. En dat weet inmiddels de hele school.”

“No no, een computerspel! Het kan met maximaal tien spelers, het is hartstikke leuk. Doe mee, alsjeblieft? Please?”

Ik beantwoord zijn puppy ogen met een diepe frons. “Hoe komen jullie aan zoveel computers?”

Zijn mond valt open en hij pakt mijn schouders om me heen en weer te schudden. Soms zou ik willen dat hij minder sterk was. “Iedereen moet dit jaar een laptop hebben! Alles wordt digitaal.” Nu pas ziet hij mijn lichaamstaal. “Je gaat toch niet zeggen dat je geen idee had? Kijk je dan nooit op je schoolaccount?”

“Ik ben mijn wachtwoord kwijtgeraakt ...”

“Dan vraag je die mevrouw van ICT om –”

“... twee jaar geleden.”

Hij draait zich abrupt om en sjokt weg. “Hopeloos die meid.”

Bij de gedachte dat de hele school, elke les en elk huiswerk, nu op een laptop gaat zitten komt meteen een schok van frustratie door mijn hele lijf, die mijn kaak knarsend vastzet en wangen bloedrood kleurt. Al die verspilde stroom, al dat onnodige stilzitten en naar schermen staren.

Maar ik kan er niks mee. En Mario kan er ook niks aan doen, dus ik volg hem zwijgend, denkend aan het advies van mijn psycholoog: *er zijn dingen waarover je geen controle hebt, en daar energie insteken is niks anders als energie verspillen.* Altijd vervelend, als mensen je eigen woorden op een andere manier tegen je gebruiken. Het is nog vervelender als mensen “als” zeggen wanneer ze “dan” bedoelen, maar die discussie ga ik zeker niet opnieuw beginnen.

Ook dit jaar hebben ze in de hal posters opgehangen waarvan ze hopen dat het leerlingen iets interesseert. Een bijeenkomst over *gameverslaving*, een feest (zonder alcohol, uitroepteken uitroepteken) over anderhalve maand, en een of andere romcom met dezelfde twee knappe acteurs als altijd.

Kijk, deze poster weet tenminste hoe je dat doet. Een of andere documentaire over het gevaar van hyperintelligente computers en algoritmes, maar de enige tekst luidt:

“Zullen computers binnen tien jaar de wereld overnemen? Experts zeggen ja. En wij zullen hun slaven zijn.”

Dramatisch. Waarschijnlijk onjuist, toch? Je gaat me toch niet zeggen dat je dat echt gelooft? Maar het houdt mijn aandacht tenminste langer dan een seconde vast.

Mario ziet het en komt naast me staan om de poster te bestuderen. “Puh, hun enige “experts” zijn meestal twee gasten die een keer een cursus programmeren hebben gevolgd. Maar ... als het je interesseert, kunnen we er samen naartoe gaan?”

“Nee! Nee, alsjeblieft niet.” Als ik nog één documentaire kijk over hoe de wereld binnenkort vergaat, kom ik nooit meer mijn bed uit.

“Jammer. Ben altijd wel benieuwd wat mensen daarover te zeggen hebben. Of ik kan ze uitlachen, of ik leer nog wat extra hacktrucjes. Als mijn hobby de ondergang van de wereld kan inluiden ... dan zou ik dat graag voorkomen!” Hij zegt het met een lichte toon en brede glimlach, maar de rillingen lopen over mijn lijf.

Hij is al bijna weggelopen als ik zijn pols grijp. “Ken jij Mevrouw Medelijden?”

“Is dat de zus van Mevrouw Hulde? Rare familie is dat ook.”

Ik breek uit in een slappe lach en het gevoel van constante dreiging kan even terug naar het kleinst mogelijke stukje binnenin mijn lichaam. “Nee, nee. Dat is iemand die online allemaal van dit soort dingen bespreekt. Ik dacht ... misschien volg jij diegene ook. Kunnen we erover praten.”

Mario krabt over zijn kin. “Ik herinner me wel vaag een soortgelijke naam die ik tegenkwam toen ik die Hadrian voor jou bekeek. Waar sloeg dat trouwens op? Waarom was je ineens weg?”

Mario begint al naar de kantine te lopen. Dat doet hij nou altijd: langzaam weggelopen en verwachten dat anderen hem volgen. Moet fijn zijn om zo’n invloed op mensen te hebben.

“Oh. Nee, dat was niks.” Mijn benen moeten hard werken om hem bij te blijven.

“Maria, ik ken jou. Welke complottheorie heeft je nu weer in z’n greep? In welk levensgevaar zijn we allemaal beland?”

“Ik geloof niet in complottheorieën!” De pets op Mario’s schouder was harder dan ik bedoelde. “Alles wat ik geloof is onderbouwd en bewezen. Jij voelt toch ook hoe warm het is?”

“Je geeft maar geen antwoord op mijn vraag.” Mario kijkt me nu iets indringender aan met zijn prachtige bruine ogen, ook zo’n ding dat hij doet als hij écht een antwoord uit je wil.

“Ik –” Mijn hoofd speurt de omgeving af, op zoek naar iemand die ons misschien zou kunnen horen. Pas als de leegte van elk hoekje is bevestigd praat ik verder. “Ik las een bedreiging online. Een serieuze bedreiging van iemand die ik volg en waardeer. Maar toen ik een paar minuten later keek, was het bericht van Hadrian weg!”

Mario stopt met lopen en pakt mijn schouders vast, vele malen harder dan de vorige keer. “WAT?”

Mijn hart schiet in mijn keel en beide geven een klein gilletteje. De heftige reactie doet zijn greep verslappen. Hij mompelt een excuses en laat zijn voorhoofd op mijn schouder ploffen. Zijn volgende woorden klinken zacht, haast lieflijk en romantisch.

“Maria. Dat had je me eerder moeten vertellen.”

Een politiewagen rijdt op volle snelheid het schoolplein op en parkeert twee meter van ons vandaan. Nog voordat de auto tot

stilstand is gekomen, stapt een vrouw uit met handboeien in haar linkerhand.

“Mario di Rossi-Vleuten?”

Zijn bruine ogen stoppen met glinsteren en hij geeft een voorzichtig knikje.

“Je bent aangehouden.”

Ik sta aan de grond genageld. Het voelt alsof ik iets zou moeten zeggen, hem uit alle macht moet verdedigen, de politie uitschelden. Maar het blijft bij: “Dat kan niet. Wat heeft Mario gedaan?”

Nu is ook een politieman uitgestapt. Beide negeren mij volledig terwijl ze Mario instrueren. “Je hebt recht tot zwijgen. Je ouders zijn ingelicht.”

Ik ren naar de auto. De vrouw geeft me een hardhandige duw en laat duidelijk blijken dat ze een stok en pepperspray rond haar riem heeft hangen. “Jullie moeten vertellen waarvan hij wordt verdacht!”

“Wij vertellen niks. Als Mario dat wil, als dit is afgerond, staat het hem vrij om alles uit te leggen.”

En met die woorden verdween mijn redder in nood geboeid in een politiewagen, terwijl ik midden op het schoolplein sta, alle andere leerlingen van de school roddelend in een wijde kring om me heen, als een fragiel grassprietje dat eenzaam tussen de tegels omhoogsteekt.

H4 – Leon

From: Leon (*leonroomen@mailveel.nl*)   **To:** (... 2 ontvangers ...)

13 Mei 2029

Hey Delilah en Roos,

Ik zat dus te denken: zou het niet veel leuker zijn om voor dit project een échte muziekvideo op te nemen? Dan schrijf ik de muziek en regel een goede camera! Dan kunnen we iets moois maken!

Alleen maar een betoog van 2000 woorden schrijven over de invloed van filmpjes in onze hyperdigitale tijdperk is anders super saai toch?

Roos What the fuck Leon? Wrm zouden we dat in hemelsnaam doen?

Delilah Sorryknorrie Leon, klinkt idd als veel meer werk.

Jij denkt nu waarschijnlijk: oh nee oh nee, weer een hoofdstuk van Leon waarin hij eindeloos droomt over een of ander meisje. Maar maak je geen zorgen, in mijn saaie leventje heb ik altijd nog Mario om voor wat opschudding te zorgen. Dus toen zijn ouders mij belden dat hij op het politiebureau zat, was ik geenszins verbaasd.

Hij had vast een of andere overvaller getackeld. Of een andere gevaarlijke situatie voorkomen, of iemand gered, een stel baby's uit een brandend klaslokaal ofzo. Geen idee wat die baby's op school zouden doen, maar goed, Mario heeft toch altijd alles mee.

Maar als ik de ontvangsthall inloop hangt er geen stemming van euforie. Zijn moeder komt meteen op me af en we geven elkaar ongemakkelijk twee zoenen op de wang, voordat ze losbarst.

“Wist jij hiervan?”

“Waarvan?”

“Dat Mario grote websites kon hacken?”

Ik sta op het punt in lachen uit te barsten, tot ik haar strakke gezicht zie. “Effe serieus. Dat kan hij niet. Hij zegt alleen dat hij het kan.”

“Nou, daar denkt de politie anders over! Hij zou die ene website hebben gehackt. Je weet wel, CrocTalk, waar Jan en alleman op zit tegenwoordig!”

“En waarom zou hij dat doen?” Ik krijg het idee dat we deze conversatie helemaal niet horen te hebben, zeker niet in een politiebureau. Maar nu wil ik weten wat hij gedaan heeft ook.

“Om persoonlijke informatie te achterhalen. Om ... ik kan niet geloven dat ik dit zeg, maar hij schijnt te hebben geprobeerd iemand te vermoorden.”

En inderdaad, dit was het moment dat de politie het genoeg vond. Zowel Mario's moeder als ik worden meegesleurd en allebei in een apart kamertje gezet, waar niemand ons kan horen.

Vermoorden? Mario zou geen vlieg kwaad doen. Maar als de politie er zeker van is ... als ze bewijs hebben ...

Nee, ze hebben het verkeerd. Ik weet in mijn hart wie Mario is, en hij is onschuldig. Hij loopt hier over een paar uur fluitend naar buiten, dat kan ik je wel vertellen.

Dan maakt hij wat grapjes over deze dag en – oh, daar kan ik dan misschien een mooi verhaal van maken! Lekker spannend ook. Realistisch, want Mario heeft alle details. En als het dan een écht sterk verhaal wordt, wordt het misschien wel ooit verfilmd, en dan worden we samen sterk, rijk en beroemd. Kan hij indruk maken op meisjes en ik ben automatisch cool omdat ik zijn vriend ben.

Ik wacht urenlang. Ze hebben mijn tas afgepakt, dus ik heb ook nog eens honger en niks te doen.

Dan komen eindelijk twee mensen met een laptop mijn kamer binnen, alsof ze mijn knorrende maag hadden gehoord.

“Leon, toch? Naar verluidt goede vrienden met Mario?”

“Ja. Ik ken hem al mijn hele leven, hij is onschuldig van ... ja alles eigenlijk.”

“Rustig aan,” zegt een vrouw met een lieve stem. “Het spijt ons dat je zo lang moest wachten, deze hele zaak is ons een beetje overvallen, dus we wisten niet hoe we het moesten regelen.”

Wacht eens. *Ze zijn me aan het overheoren.* Dit is een overhoringskamer, ik ben zijn beste vriend, natuurlijk gaan ze me meenemen in het onderzoek. Ja zeg, daarvoor kwam ik niet hiernaartoe. Maar als ik nu wegren is dat alleen maar verdacht.

“We waren eigenlijk van plan om Mario naar huis te sturen. Hoewel zijn IP-adres over deze hele zaak staat geschreven, zien we niet hoe hij het had kunnen doen. Hij moet erin zijn getuind.”

“Of buitengewoon bekwaam zijn in digitale sporen wissen,” voegt de vrouw toe. De man lijkt vooral geïrriteerd door de onderbreking.

“We wilden hem naar huis sturen,” hij drukt een paar toetsen in en draait de laptop om, “... totdat jij langskwam.”

Ik geloof mijn ogen niet.

Op het scherm staat mijn blog, met alle berichten, voor iedereen zichtbaar. Mijn eerste instinct is om te liegen. Het is niet van mij, ik heb het nooit eerder gezien. Maar als ze zelfs Mario te pakken krijgen, kan ik het beter meteen opgeven.

“Hoe weten jullie dat dit van mij is?” Mijn stem klinkt alsof ik net een marathon heb gelopen, terwijl ik mijn ogen niet van het scherm kan trekken.

“Het account dat deze website heeft geregistreerd en betaald staat ingeschreven op jouw adres. En tja, de burgemeester gaat deze dingen niet over zichzelf zeggen.”

“Kunnen jullie dit geheim houden?” floept eruit.

“Wij zijn verplicht om dit geheim te houden.”

“Maar ik zie niet waarom je zo geheimzinnig doet,” voegt de vrouw fronsend toe, “want dit is voor het grootste deel een onschuldig blog met, toegegeven, wat bijzondere verhaaltjes.”

Het grootste deel? Heb ik iets stoms gezegd jaren geleden dat ik ben vergeten? Per ongeluk een of ander geheim verklapt? De man scrolt een stuk naar beneden en klikt een iets ouder bericht aan.

“Op dit bericht heb je honderden reacties, die allesbehalve onschuldig zijn. Bedreigingen, haat zaaien, randje legaal. We

willen dat je hiertegen optreedt en het niet toestaat op je website.”

“Reacties?” Mijn stem slaat over en ik moet drie keer slikken. De politie lijkt mee te gaan in de complete verbazing en twijfelt niet aan mijn oprechtheid. “Dat blog was altijd privé!”

“Het is toch echt openbaar. Iedereen kan het vinden en er wordt zelfs veel naar gelinkt op CrocTalk.”

Ik grijp instinctief naar mijn broekzak om mijn mobiel te pakken en de website privé te maken. Maar mijn mobiel hebben ze ook afgepakt, en de vrouw is zo aardig om toe te voegen: “Het is nu te laat om het terug te zetten, het staat al over het hele internet. Het spijt ons.”

Nee! Nee! Nee! Het was nog niet klaar. Het blog hoorde later pas openbaar te worden, ooit als het beter was. Ik kan mezelf wel voor mijn kop slaan. De kans is even groot dat iemand me heeft gehackt als dat ik zelf met mijn domme slaperige hoofd op een verkeerde knop heb gedrukt.

Ik wil weg hier. Ik moet alles teruglezen op het blog en de schade opmeten. “Kan ik gaan? Wat heeft dit allemaal met Mario te maken?”

“Er zijn erg veel overeenkomsten tussen het verkeer op jouw blog en waarvoor we Mario hebben aangehouden. We beschouwen dit als een toevalligheid, voor nu. Maar als er nog meer van die toevalligheden komen, zal je weer in deze stoel zitten.”

“En Mario?”

“Die blijft nog langer hier, want er zijn veel onbeantwoorde vragen, en hij blijft een hacker. Maar dat weet je best, want je hebt er op je blog over geschreven.”

Ik knik alleen en schud uit automatisme de handen van de agenten. Ik weet niet eens of ik het wel heb begrepen. Begrijp jij het nog? Maar ik wil nu weg en er thuis in stilte even lang over nadenken.

De zonnige dag is omgeslagen in een zomerstorm, waardoor het buiten akelig donker is geworden en de gelige lichten binnen zijn aangedaan. Bergen bladeren worden tegen de ramen

geblazen en even later weer terug gezogen. Het zal zo wel gaan regenen en onweren.

Terwijl ik naar de uitgang loop, zwaait de deur open. Ik sta oog in oog met Maria. Als ze nog iets van haat koestert laat ze dat niet merken, want ze geeft me slechts een kleine glimlach en probeert haar kapsel te fatsoeneren.

“Hé, Leon. Is Mario hier nog?”

“Mario blijft nog langer.”

“Weet jij wat er is gebeurd?”

Woorden vinden is toch een stuk makkelijker in mijn dromen dan in het echt. Ik had haar allang moeten complimenteren op hoe ze eruitzag, of een grapje moeten maken, of misschien een knuffel om haar gerust te stellen. Een leuke anekdote vertellen, zoals die keer in de derde klas dat ik me zó goed had verstoppt op een feestje dat ze mij waren vergeten, tot mijn klasgenote een dag later naakt en vooral gillend het douchegordijn opzij trok – weet je, misschien niet die. Iets normalers. Als ik dat heb.

Ik herpak me en leg zacht een hand op haar schouder. Nee, niet genoeg, ik geef haar een knuffel. “Och, alles komt goed, het is allemaal een misverstand,” fluister ik. “Maak je vooral geen zorgen.”

Ze knuffelt me terug. Ik ruik haar heerlijke rozenparfum en haar warmte verspreidt zich als hete drank door mijn lichaam. Als we elkaar eindelijk loslaten moeten we tegelijkertijd lachen. “Wat fijn dat je er bent,” zegt Maria, “ik maakte me de hele weg zo’n zorgen. Wat fijn dat je zo’n goede vriend bent voor Mario. Zullen we samen naar huis fietsen?” Ik knik, pak haar hand, en we lopen samen de prachtige avondzon tegemoet.

Maar ja – dat is natuurlijk allemaal niet gebeurd.

In het echt staar ik dom voor me uit, ben minstens een halve minuut stil, en babbel uiteindelijk: “Geen idee, ze zeggen niks.”

“Dus het heeft geen zin als ik hier blij wachten?”

“Waarschijnlijk niet.”

“Bleh. Helemaal voor niks gekomen. Ik dacht ...” Ik kan haar fluisterstem maar net verstaan: “Ik dacht dat de politie de slechte mensen oppakte, niet de goede.”

Ze schudt haar hoofd, kijkt naar buiten en fronst. “Shit, gaat het nog stormen ook.” Maria bevriest in de deuropening, onzeker over wat ze moet doen, alsof de buitenlucht giftig is.

Dit is je tweede kans! Zeg dat je haar naar huis brengt! Ze woont toch in de buurt!

Ik raap al mijn moed bijeen en schraap mijn keel.

“Als je wil, kan ik –”

“Dan ga ik maar naar Delilah denk ik,” zegt Maria tegen het raam, waarna ze mij weer een kort knikje geeft en door de uitgang verdwijnt.

Ze haat me nog steeds. Ieder ander had ze tenminste gedag gezegd of überhaupt uit laten praten. Zij moet de berichten ook gelezen hebben: verschrikkelijke storm opkomst, kans op dijken die doorbreken, en tóch loopt ze liever naar buiten dan nog langer bij me te zijn.

Maar ooit gaat het lukken, als de omstandigheden beter zijn.

Als dit huis straks overstroomt, dan zal ik eindelijk durven, dan zal ik haar redden en de held zijn en alles komt goed.

Ik open de deur en een stormwind begroet mijn hoofd vol zorgen. Niet over Mario – zoals ik zei, bij hem komt uiteindelijk altijd alles goed. Nee, ik moet naar huis racen en zorgen dat Maria nooit mijn blog en het bericht van gisteren te zien krijgt. Of mijn vader.

H5 – Maria

Mevrouw
Medelijden

Gewoon nee. Het feit dat het nu ergens anders sneeuwt en heel koud is, is géén bewijs dat klimaatverandering onzin is.

Het betekent dat het *gemiddeld genomen* over de hele aarde warmer wordt en dat het weer *gemiddeld genomen* extremer wordt. Zoals de *onvoorspelde* storm van vandaag laat zien.

👍 Like   👎 Dislike   🚩 Report

🕒 24 Aug 2030

“Maria. Het is prachtig weer, ik ga niet binnen zitten.” Delilah heeft alle deuren en ramen opengegooid en verplaatst langzaam haar spullen. De wind krijgt geen vat op haar, mede vanwege de vele gaten in haar kleding, en zonder enige reactie schuift ze enge beesten en prikkelend onkruid opzij om de vloer zitbaar te maken.

“Ik ga niet op het balkon zitten! Heb je gezien hoe laag die reling is?” *Aan de andere kant, als de dijken overstromen, is een hoog balkon natuurlijk een prima plek.*

“Ik zit al vijftien jaar op dat balkon en er is nog niks gebeurd.”

“Alsof dat een argument is.” Delilah trekt aan mijn armen, maar ik druk mezelf nog verder in de stoel. “Ik fiets al meer dan tien jaar naar school zonder ongelukken, betekent niet dat ik op magische wijze wordt beschermd de volgende keer dat er een vrachtwagen recht op me afkomt.”

Vanaf het moment dat ik Delilah leerde kennen, had ik het gevoel dat ik tegen haar eerlijk kon zijn. Dat gevoel heb ik nog steeds. Maar ik heb inmiddels geleerd dat als ik té eerlijk ben, mensen me ofwel naar de psycholoog sturen, ofwel met me willen discussiëren totdat ik van gedachten verander.

Dus ik vertel haar niet de echte reden van mijn angst. Ik wil niet op het balkon, omdat ik bang ben dat ik in een vlaag van waanzin over de reling stap. Als een kind dat weet hoe gevaarlijk vuur is, maar toch even uit nieuwsgierigheid wil voelen.

Ergens denk ik dat Delilah dit gevoel moet begrijpen, want de zomerstorm wordt alleen maar erger, en haar definitie van “prachtig weer” betekent meestal vooral “gevaarlijk weer”. Ze vertelde ooit dat ze expres lange haren heeft zodat ze kunnen wapperen in de windstoten. Sterker nog, dat was de allereerste zin die ze tegen mij zei, en sindsdien zijn we vriendinnen.

Terwijl Delilah koppig op het balkon gaat zitten, blijf ik koppig nét voor de deuropening binnen zitten. Waarom het lot tarten?

Met een schuin oog lees ik de laatste berichten van Mevrouw Medelijden, *godzijdank ze leeft nog*, terwijl mijn handen zich steeds meer ballen tot vuisten.

Ze waarschuwt voor extreem weer wegens klimaatverandering. Tientallen gebruikers geven hun “mening” in de vorm van scheldwoorden.

Ze waarschuwt dat een land weer méér kernwapens heeft gemaakt. Anonieme “internethelden” zeggen dat ze zo’n kernbom graag op haar huis zouden droppen.

Ze waarschuwt voor valse berichten en dat mensen altijd wetenschappelijk onderzoek moeten nalezen. Alle reacties leveren alleen maar kritiek op háár bronnen. Hoe hypocriet! Kijk eerst eens naar je eigen “bronnen”!

Het waait harder en harder. *Straks gebeurt het al! Dit zijn misschien onze laatste uren!*

Mijn hoofd vult zich met zoveel doemscenario’s dat mijn strakgespannen lijf schrikt van Delilahs arm om mijn schouders.

“Maak je je zorgen om Mario?”

“Nee. Ja, nou, natuurlijk wel. Hij keek me zo bang aan. Alsof ik de schuld was van zijn aanhouding! Maar wat heb ik gedaan? Hij had zelfs Leon eerder gebeld dan mij! Hij haat me, sowieso.”

“Leon toch. Soms vergeet ik dat hij bij ons in de klas zit. Maar goed ook. Rare gast. En nee, Mario haat je niet, daar ben ik vrij zeker over.” Delilah pakt een paar stencils en begint ze te lezen. “Nu even je koppie omzetten schat. We moeten echt aan dit project werken, het moet morgen ingeleverd.”

Dan zie ik het. Weer een bericht van Hadrian V. Ik had je gewaarschuwd. Kappen hiermee. De volgende keer kom je er minder goed vanaf.

“Het is niet eerlijk!” schreeuw ik uit, zo hard dat mijn keel schor achterblijft.

“Hey, biscuitje, ik vind het ook niet leuk voor Mario, maar –”

“Daar gáát het niet over. De hele wereld valt uit elkaar. Als het zo doorgaat hebben wij straks geen enkele toekomst meer! Maar wat doen mensen, hè? Ze dwingen ons om de hele dag op school te zitten en dingen te leren die geen fuck uitmaken!”

Ik gris het stencil uit Delilahs handen, verfrommel het tot een prop en smijt het door het raam naar buiten. “Wat maakt het uit of iets een persoonsvorm is of een lijdend fucking voorwerp? We gaan allemaal dood! We zijn allemaal lijdend voorwerpen!”

Na de laatste zin te hebben gegild, gooi ik mezelf op bed, knieën omhoog, armen om mijn benen, gezicht verborgen. En ik wieg mezelf heen en weer. Langzaam heen en weer, tot ik niet meer de neiging heb om van het balkon af te rennen.

Delilah zit naast me en kroelt mijn haar. In haar ogen lees ik onbegrip, zorg, maar ook slaapgebrek en een flinke dosis hoofdpijn. “Sorry, biscuitje, maar waar héb je het over?”

Ik draai de laptop om zodat ze het scherm kan lezen. We brengen vijf minuten door in doodse stilte, totdat Delilah de hele site weg klikt en me aankijkt. “Ja, als je alleen maar zulke berichten leest, denk je inderdaad dat we morgen allemaal dood zijn.”

“Maar het is toch waar? De zeespiegel stijgt echt. Het weer wordt extremer.” Een windvlaag laat de balkondeur luid klapperen. Delilah haalt de hele deur moeiteloos uit de scharnieren om de herrie te stoppen. “Er zijn al oorlogen over water, voedsel, leefbaar gebied. Tientallen landen hebben genoeg kernwapens om ons allemaal in een dag uit te vagen!”

“En al eeuwenlang is er een kleine kans dat een meteoriet onverwacht inslaat en ons allemaal uitroeit. Betekent niet dat we allemaal stoppen met leven.”

“Dankjewel zeg. Weer iets om toe te voegen aan de lijst.”

Ik draai me weg van haar. Ik kan niet geloven dat zelfs zij denkt dat het allemaal hocus pocus is!

“Sommige problemen moet je overlaten aan anderen. Of zien wat de tijd doet.”

“Problemen moet je oplossen.”

Iemand klopt op de deur, maar wacht niet op antwoord. “Delilah, onze elektriciteit heeft het weer begeven en ons water is afgesloten. Je weet wat dat betekent.” En haar moeder is weg.

Delilah staat op, zucht een keer diep en begint vervolgens alles uit de stopcontacten te halen. “Het betekent dat ik geen eten voor je kan koken, ben ik bang.”

“Dat is prima, ik heb nog wat boterhammen. Gebeurt dit vaker?”

“Regelmatig.”

Ik sta stomverbaasd te kijken naar mijn beste vriendin die zonder enige angst een soort prehistorische avond tegemoet gaat. “Dus wat doe je dan?”

“Hoezo?”

“Je weet wel ... douchen, schoolwerk maken, temperatuur regelen enzo.”

Ze haalt haar schouders op. “Als je het koud hebt, pak je dekens. Als je het warm hebt, slaap je naakt op de tegels. Schoolwerk was nooit een probleem, maar nu ze dit jaar iedereen verplichten een laptop te gebruiken wordt het waarschijnlijk een groot probleem. En ik spuit morgen wel wat deodorant op ofzo.”

Ik voel me een indringer. Een arrogante elite die neerkijkt op de rest. Alsof ik met mijn dure laptop in het leven van een bedelaar ben gestapt om te zeuren over mijn luxeproblemen. Ik sta op, want ik heb het gevoel alsof ik moet helpen, alsof ik ergens water uit een put moet gaan halen om terug te brengen, maar ik merk meteen dat ik volledig uit mijn element ben.

Delilah ziet het en wuift me terug naar het bed.

“Kijk, wij zijn niet degene die het klimaat verpesten. Als de zeespiegel stijgt, staan wij te juichen, want we hebben eindelijk een beetje water. Als jij naar huis gaat, staat daar lekker de airco